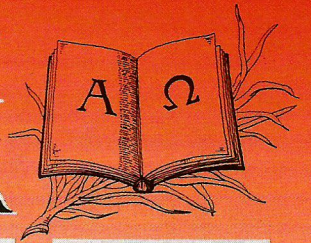

Békehírnök

1998. MÁRCIUS 15.

ALAPÍTVÁ: 1895

XCII. ÉVF. 10. SZÁM

„A szabadságot Krisztus szerezte...”

(Galata 5:1)

„Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, választatok!”

Petőfi híres soraival kezdi Mészáros Sándor lelkipásztor, a Hajnalcsillag c. gyermeklap sok éven át volt szerkesztője március 15-i ünnepi vezércikkét A KÜRT-ben, 1926-ban. A cikk címe: *Szabadság, egyenlőség, testvériség.*

A BÉKEHÍRNÖK 1942. március 15-i számában „Szabadságharc”, az 1943. március 15-i számban pedig „Megenyhült a lég” címmel olvashatunk szerkesztőségi cikket, ez utóbbiban pedig dr. Udvarnoki Béla tollából vezércikket „Március 15-e” címmel.

1948-ban, 50 évvel ezelőtt, A KÜRT március 15-i számában dr. Somogyi Imre, „Az igazság felmagasztalja a nemzetet” című cikkével emlékezik a nemzeti ünnepen. Ugyanebben az évben az *Evangéliumi Hírnök* (Gospel Messenger) az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja Emericus (Dr. Somogyi Imre) „Márciusi ének” című, az ünnepre írt himnikus versét közli.

*

Ma 1998-ban, a '48-as forradalom és szabadságharc 150. évfordulóján, mi magyar baptisták itt, e megcsonkított hazában, a Kárpát-medencében és szerte a világon együtt ünnepelünk a NEMZETTEL, mely határoktól függetlenül létezik és nemcsak nyelvében él, hanem a nyelven túl is, második sőt harmadik generációs, a nyelvet már nem vagy alig beszélő, de szívükben igaz magyar testvéreinkkel is.

A BÉKEHÍRNÖK ezen ünnepi számában emlékezünk a 150. évre, Petőfire, Kossuthra és társaikra. De emlékezünk a 475. évvel ezelőtt kezdődött anabaptista misszióra, és a 125. évvel ezelőtt, 1873. március 6-án Budára érkező Meyer Henrikre, aki harmadszor szántott új ugart és szervezte meg az immár azóta töretlen baptista missziót.

Arany Jánost idézve megpróbálom szemléltetni azt a különös hangulatot, amely az eufóriából a végső kétségbeesésig juttatta a magyarokat, nemcsak Aranyt, de Petőfit is.

„...Az, miért epedt a honfi
Soká, hasztalan,
De nem hitte, csak mutatta,
Hogy reménye van:
Az többé nem álom, nem kétség homálya:
Ismét egy a magyar kettévált hazája!

...
Öleljük meg egymást, szívesen, meghitten,
És szeressük egymást: úgy áld meg az Isten.

...
Nem, nem! – Élni fog a nemzet,
Amely összetart:
Kit önvétke meg nem hódít,
Nem hódítja kard...”
(Egyesülés, 1848. május)

„Él-e még az Isten;” című (1848) versében kételyekkel teli versszakok után még ezt írja:

Él még, él az Isten... magyarok Istene!
Elfordítva sincsen még e népről szeme,
S az még, aki régen:
Harcra hát, magyar nép! Isten a vezéred:
Diadalmat szerez a te hulló véred
Minden ellenségén.

1849. december 25-én kelt „Karácsonyi éjszakán” című verse azonban már a reménytelen keserűség, a „minden-mind-egy” hangulatát hordozza, mint ahogy a dicsőséges forradalom kitörésének szinte napra 2. évfordulóján írt „Letésem a lantot” című, közismert, mélységesen szomorú verse is. Az utolsó szakaszt idézem:

Letésem a lantot. Nehéz az.
Kit érdekelne már a dal.
Ki örvend fonnyadó virágnak,
Mintán a törzsök kihalt:
Ha a fa élte megszakad,
Egy percig éli túl virága.
Oda vagy, érzem, oda vagy
Óh lelkem ifjúsága!

A kiegyezés sem hozta meg a remélt megnyugvást, békét. Az idő – különösen azok tekintetében, akik semmit sem éltek át '48-ból – még a Bach-korszakot is megszépítette. Erről szól Arany „Az alkotmányos sarjadék” című négy sorosában:

„Jobb dolgunk volt a Bach korában!”
Kidítja száz ifjú torok.
És rájuk áll is e dolog:
„Haj! a boldog gyermekszobában!”
(1869)

*

Ebben az évben már szinte hagyomány, hogy március idusán a magyar baptisták világszerte evangélizációkat tartanak.

A '48-as forradalom és szabadságharc 150. évfordulóján, az evangélizációk nyitányaként március 13-án (ahogy azt többször hirdettük) *Budapest a Vörösmarty Művelődési Házban tartjuk a központi megemlékezést.* Az ünnepi alkalom főtémája:

„A szabadságot Krisztus szerezte...”
(Gal 5:1)

Minden tiszteletünk a hőské és vértanúké, de – sajnos – történelmi tény, hogy a dicsőséges forradalom és szabadságharc elbukott. Mint ahogy vére fojtották az 1956-os forradalmat is. A szabadság örök cél, de úgy tűnik, elérhetetlen. Az ok a bűn. Az emberi önzés, a rivalizálás. A szabadság illúzió.

„Az igazi szabadságot Krisztus szerezte” a Messiás, a Szabadító. Mások is fölládozták az életüket, de Ő az egyetlen, aki mint „igaz a nem igazakért”, mint ártatlan a bűnösökért, mint Isten fia az emberekért halt meg. Ő az egyetlen, aki nemcsak tüneti kezelésre képes, hanem a rabság, a szolgaság gyökerét, a bűnt és annak következményét, a halált győzte le.

A legkevesebb és egyben a legtöbb, amit nemzetünkért tehetünk – március 15-én és egyáltalán – az, hogy magasra emeljük Jézus Krisztus nevét, és hirdetjük: Ő a megoldás, az egyetlen megoldás, az Út, az Igazság és az Élet. Ő az egyetlen, aki nemcsak ígéri a szabadságot, de képes megszabadítani – mégpedig nem kizárólag földi relációban, hanem – minden tekintetben.

A 475, a 150 vagy a 125. évre gondolván Neki adjunk hálát, és az 50. évvel ezelőtti 1948-as baptista jubileumi ünnepség jelmondatával mondjuk újra ma is: SOLI DEO GLORIA – Egyedül Istené a dicsőség!

Dr. Almási Mihály

Ünnepi szám, ára: 100 Ft

Új köntösben a Békehírnök

A legjobb anyagból készült kiváló szabású öltönyök, ünnepi ruhák is megkopnak idővel. A BÉKEHÍRNÖK több mint 100 éves története során gyakran megújult. Most is új ruhát kapott.

Hálásak vagyunk Istennek azért, hogy baptista szakembereken túl az újságírás és a kommunikáció kiválóságai (egyetemi tanárok és neves szerkesztők) lelkesen és ingyen segítettek az új arculat kialakításában.

A formai megújulást tartalmi, strukturális változások is követik. Visszatérnek azok a rovatok, amelyeket az olvasók sok évtizeden át szerettek és várnak.

1997-ben (az október 14-i számban) jeleztük, hogy a Békehírnök deficitje olyan nagy, hogy nem kezelhető kizárólag áremeléssel. A lap tulajdonos és a szerkesztőség megtette az első lépéseket a gazdaságosabbá tétel érdekében. Az eddigi három szerkesztőségi szoba helyett jelenleg egyetlen szobában folyik a szerkesztés. A létszám is radikálisan csökkent.

Márciustól a nyomdai előkészítés munkálatait a szerkesztőség végzi.

Mindezek mellett is szükséges az áremelés. Tudjuk, hogy ez érzékenyen érinthet idős, egyedülálló, rászoruló testvéreket.

Áremelés előtt szeretnénk fölmérni azoknak a körét, akik nem képesek többet fizetni a Békehírnökért, és kidolgozni egy olyan támogatási rendszert, amely lehetővé teszi hogy senki azok közül, akik szívesen olvasnák a megújult lapot, ne kényszerüljön arra, hogy anyagi okok miatt lemondja.

Szeretettel kérjük a **lelkipásztorokat**, a **gyülekezeti lapterjesztőket** és az **előfizetőket**, gyülekezetenként jelezzék, hogy hányan szorulnak előfizetési támogatásra. Örömmel vesszük, ha az egyes gyülekezetek helyileg vállalják a rászorulókat támogatását.

Kérjük, hogy a gyülekezetek, ha tehetik, fizessék elő lelkipásztoruknak a Békehírnököt. (A tiszteletpéldányok száma olyan magas, hogy az a továbbiakban tarthatatlan.)

Számításaink szerint az évi mintegy 2,5 millió forintos deficit fölszámolásához a fenti takarékosági intézkedések mellett is hozzávetőlegesen 65-70 forintba kell emelni a lap árát.

Április 10-ig várjuk a visszajelzéseket a gyülekezetektől és előfizetőktől.

Szívesen vesszük olyan testvérek jelentkezését is, akik vállalják 1-2, esetleg több rászorulóknak a BÉKEHÍRNÖK finanszírozását.

Ennek érdekében szeretnénk megszervezni a

BÉKEHÍRNÖK BARÁTI KÖRÉT.

Ennek tagja lehet bárki, aki a saját előfizetésén túl rendszeresen támogatja a lap kiadását. A Baráti Kör tagjainak névsorát és az adományozott összeget alkalomról alkalomra megjelentetjük a lapban.

Ehhez a számhoz egy jelentkezési lapot mellékelünk. Kérjük, hogy mindazok, akik bármilyen összeggel támogatni tudják ezt a missziót, lépjenek be a baráti körbe és küldjék vissza a kitöltött lapot. Azokat, akik április 10-ig visszaküldik a kitöltött ívet a BÉKEHÍRNÖK BARÁTI KÖRE (BBK) alapító tagjainak tekintjük.

Nekik minden évben találkozót szervezünk, ahol elmondhatják észrevételeiket, kérésüket.

Isten áldása nyugodjék meg kedves régi lapunkon és mindazokon, akik dolgoznak és áldoznak érte!

Testvéri szeretettel:

Dr. Almási Mihály
egyházelnök
felelős kiadó

Nagy Imre
felelős
szerkesztő

Dr. Szabó Zoltán
gazdasági
igazgató

Együttműködési megállapodás

**A Magyarországi Baptista Egyház,
a Nagy-Britanniai Baptista Szövetség,
a Skót Baptista Szövetség,
a Walesi Baptista Szövetség és
a Baptista Misszionáriusok Szövetsége között**

Örömmel rögzítjük azt az együttműködési megállapodást, mely egyrészt a magyarországi és az angol baptista gyülekezetek közötti kapcsolatot segíti, másrészt pedig a Magyarországi Baptista Egyház, valamint a Nagy-Britanniai-, a Skót-, a Walesi Baptista Szövetség és a Misszionáriusok Szövetsége közötti együttműködést hivatott előmozdítani, közösséget vállalva egymással a missziómunkában és az egyház építésében, melyet Isten bízott mindannyiunkra Krisztusban.

Az egymással folytatott megbeszélések alapján az angol baptista gyülekezetek – együttműködve a Lancashire-i és a Cheshire-i Baptista Szövetséggel – keresni fogják a kapcsolatot a Magyarországi Baptista Szövetséggel a koordináció szempontjából, nyitva hagyva annak lehetőségét, hogy kétoldali és konkrét együttműködés jöhessen létre bármelyik angol baptista gyülekezet és a Magyarországi Baptista Egyház között.

1997. szeptember.

The Fellowship of British Baptists

The Baptist Union of Great Britain
The Baptist Union of Scotland
The Baptist Union of Wales
The Baptist Missionary Society
Registration Number: 198506

JOINT STATEMENT OF CO-OPERATION BETWEEN THE MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ BAPTIST UNION OF GREAT BRITAIN BAPTIST UNION OF SCOTLAND BAPTIST UNION OF WALES BAPTIST MISSIONARY SOCIETY

Eager to consolidate fellowship links between Baptist churches in Hungary and Baptist churches in the United Kingdom, the Magyarországi Baptista Egyház on the one hand, and the Baptist Union of Great Britain, the Baptist Union of Scotland, the Baptist Union of Wales and the Baptist Missionary Society on the other hand, identify with one another in the task of Mission which God has given to us all in Christ and in the up-building of the Church.

By consultation with each other, the Baptist bodies within the United Kingdom, working with the Lancashire and Cheshire Baptist Association, will seek to relate to the Hungarian Baptist Union in a co-ordinated manner, leaving it open as appropriate, for particular agreements on special ways of co-operation to be made bi-laterally between any of the United Kingdom Baptist bodies and the Hungarian Baptist Union.

September 1997

[Signature]
President
Magyarországi Baptista Egyház

[Signature]
General Secretary
Baptist Union of Great Britain

[Signature]
General Secretary
Baptist Union of Wales

[Signature]
General Secretary
Baptist Union of Scotland

[Signature]
General Director
Baptist Missionary Society

Secretary: The Revd Keith G Jones
Baptist House, 70-72 St. Andrew Street, London, EC4A 3DF, England
Telephone: 020 7477 1100 Fax: 020 7477 1101 e-mail: k.g.jones@baptist.org.uk

„Ha szívetekből meg nem bocsátotok...” Mt 18:21-35

Egy régi írásmagyarázati elv a következőket mondja: „Scriptura Sacra sui ipsius interpres” – „A Szentírás maga magyarázza önmagát.” Eszerint egyfelől semmilyen külső tekintélyhez nem köthető az Ige magyarázata, másfelől sohasem elszigetelten kell olvasnunk egy-egy igeszakaszt, hanem mindig figyelembe véve a Biblián belüli közéleti és távolabbi összefüggéseit. Ezt a mindenkor jól hasznosítható elvet most sem szem elől tévesztve kezdhünk az előtűnk álló textus tanulmányozásába.

Miután Jézus világossá tette, hogy mi a jól értelmezett nagyság ára és útja az Ő követése során (18:1-14), a tanítványi közösség egy másik sarkalatos pontjára tereli hallgatói figyelmét, a testvéri intés nélkülözhetetlen szolgálatára (18:15-20). Mivel ebben már érintőlegesen a megbocsátásról is szólt, a tanítványi csoport szóvivőjének számító Péter most ennek a megbocsátásnak a határát szeretné pontosan meghúzni. Egyes vélemények szerint a Jézus korabeli közvélemény úgy tartotta, hogy háromszor eshetik meg ilyen. Péter – jelezve, hogy jó tanítványa Mesterének – egy kora közfelfogását messze túlhaladó számot jelöl meg a megbocsátás végső határaként, titokban azt remélve, hogy nagyvonalúságáért dicséretet kap. Jézus válasza azonban egy a koráétól és Péterétől teljesen eltérő gondolkodásmód, lelkiület alapján áll. Ő is egy számot nevez meg, csakhogy ennek a számnak nála nincs abszolút értéke. Ahogyan Lámek önmagáért hetvenhétzszeres – tehát határtalan – bosszút mért ki (1Móz 4:24), úgy Jézus Krisztus hetvenhétzszeres (vagy hetvenszer hétzszeres) – tehát határtalan – megbocsátást hirdet és vár el a tanítványi közösségben egymás iránt. S mielőtt a tanítványok szóhoz jutnának, Jézus egy példázattal elébe megy az ő – és a mi – kérdésünknek, hogy miért nem szabad korlátokat felállítani a megbocsátásban. Tulajdonképpen a Tőle tanult imádságban egyik kérését („Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”) önti történet formájába a példázatos tanítás, melynek végén most már megindokoltan hirdeti meg újra Jézus, hogy mivel nincs jogunk bármilyen határt szabni a testvér iránti megbocsátásnak, a megbocsátás kötelessége az Ő tanítványi körébe tartozóknak.

• Sokszor hallani manapság, hogy a 20. századi ember a számok világában, büvöletében él. Ha ez így is volna az élet számos területén, a megbocsátás tekintetében nem élhet abban. A Jézus által felvázolt megbocsátó lelkiület sohasem számol. Ez a tétel akkor válik még radikálisabbá, ha Péter kérdését így fordítjuk – mert így is lehet –: „Hányszor kell megbocsátanom az ellenem újra és újra vétkező testvéremnek?” Vajon

ilyen esetekben nem mondjuk-e ki, úgy érezvén betelt a pohár: „Most megbocsátok neked, de legközelebb...” Aki ezt mondja, azt emberileg meg lehet érteni, de az Ige szerint, az most sem bocsátott meg, sőt még semmit sem értett meg a krisztusi megbocsátás lényegéből.

• A Jézus és Péter közötti párbeszéd és a párhuzamos lukácsi szakasz (Lk 17:3-4) egyértelműen megvilágítja a megbocsátás jézusi értelmét. Lukács két mondatba sűríti Jézus tanítását: „Ha vétkezik ellened atyád-fia, figyelmeztess, és ha megbánja, bocsáss meg neki. És ha egy nap hétszer vétkezik ellened, és hétszer tér vissza hozzá ezzel a szóval: Megbántam – meg kell bocsátanod neki.” Nem arról van szó tehát, hogy a bűnt feleltőltenül kell megbocsátani, ugyanis ez senkinek sem használ semmit, különösen egy közösségben ennek következményei igen károsak lehetnek. Urunk üzenete arról szól, hogy a másik ember belátásra jut és bűnét megbánja. Tehát a megbocsátás előfeltételezi azt, hogy az ember belátja vétkeinek jelentőségét és megvallja azt, megbánva, amit tett. Az ilyen megbánt és bevallott vétkekkel szemben az ember nem lehet irgalmatlan, máskülönben maga sem remélhet irgalmat Isten részéről.

• A „miért kell határtalan megbocsátást tanúsítani” kérdésre válaszoló példázat egy igen komoly kérdést szegez nekünk. Tisztában vagyunk-e Isten kegyelmének nagyságával? Felmértük-e már egyszer is, hogy mit jelent számunkra bűneink bocsánata, hogy milyen áron adatik ez nekünk? Az Ige szerint a kegyelem nemcsak úgy van, hanem drága véren, Krisztusnak a véren van (1Pt 1:19) és lehet a miénk. Ám aki úgy vélekedik, hogy Isten azért van, hogy megbocsásson, az a legkevésbé sem lesz hajlandó megbocsátani másoknak. A példázatbeli szolga miután ura szánalma és nagylelkűsége folytán irgalmat nyert, az övéhez képest kevesebb mint félmilliomodnyi tartozást irgalmatlanul behajtotta szolgatársán. Jézus szerint ez az aránya a mi Isten ellen elkövetett vétkeinknek, és testvéreink ellenünk elkövetett vétkeinek; mégis Isten tud megbocsátani mi pedig gyakran nem, vagy pedig péteri módon keresgéljük a megbocsátás határait.

• A szolga felettesével előbb mint kegyelmes urával találkozott, ám tette után mint ítélő bíróval. Ha én irgalomban részesültem, és ezután másoknak megbocsátani mégsem akarok, akkor elvételik tőlem a megbocsátás, vagyis akkor Istenben már nem kegyelmes Atyámat találok meg, hanem ítélő bírám.

TALÁLKOZÁS A FIAMMAL

Kékszemű, szőszke kisfiam,
tudod-e, hogy mennyire várom
a pillanatot, amikor újra
kicsiny kacsódat kezembe zárom?
Tudod-e, hogy oly rideg az élet,
mindennap elvész egy délibábom...
Bár meg tudnád kimélni téged
minden csalódástól az égvilágon,
hogy csodálkozva tekintő szemed
ne homályosítaná bánat könnye,
s ez életűten gyenge lábad
ne botolnék el földgöngybe.
Ártatlan, naív, drága gyermek:
néhány év előtt ilyen voltam...
kékszemű, szőszke kisfiam:
eszményeimben, jaj, csalódtam!
Barátaim áspisok lettek,
nagy terveim, lám buborékok.
Úgy félek, hogy hamar megérted:
minden nap jobban hasonlítok
a józan-fejű nem magamhoz.
Igazi énem, jaj, elbűjlik,
a józan másik előkiűszik,
és nagy bölcsen szentenciázgat,
sziporkázzván a maximákat.*
Mintha bizony az élet volna,
ahol a gyenge eltiporva,
míg az erős ül orgiákat...
Életbölcsesség? Nem: fonákja,
hogy aki csúszik, mászva, nyalva,
biztosan jut a diadalra.
Míg az egyenes férfijellem:
bívőtlen, nevetlen.
Ha alázatból taposni engeded
finom, érzékeny, drága lelkedet:
úzsúvá válik, és csizmás talpak
önfeledten táncolnak rajtad.
Kékszemű, szőszke kisfiam,
szégyellem magam előtted...
Csalódott, fájó, felnőtt ember,
mit értek én meg, óh belőled?
Magam áltatva azt képzeltem,
hogy milyen tapasztalt, okos lettem.
Pedig csupán csak jobban látom:
hiúság minden a világon...
Igazi énem, gyermekségem,
jőjj vissza, csak még egyszer, kérlek:
hogy megértselek, óh gyermeklélek...
Kékszemű, szőszke kisfiam,
tudod-e, hogy mennyire várom
a pillanatot, amikor újra
kicsiny kacsódat kezembe zárom?

Rüschlikon (Svájc), 1949. márc. 21.

Haraszi Sándor

(*) életbölcsesség

(József fia a vers írásakor 5 éves volt)

Dr. Somogyi Imre:

Meyer Henrik

Meyer Henrik (1843–1919)

Férfikora teljében, erős hittel, sok tapasztalattal és lelkében a Szent Lélek karizmájával, hetvenöt évvel ezelőtt lépett Ó-Buda földjére, ahol most e sorokat írom. Jubileumi közgyűlésünk küszöbén az ő emlékének áldozok, kinek örökében állok – egy egész ország testvériségének imáira támaszkodva – azon a poszton, hol Isten akaratából, Isten nevében kell hordoznom a munka terhét s embereket szeretve, de emberektől soha nem félve kell figyelnem a magyar égen a csillagok járását.

Máskor, más helyen fogok – mennyei Atyám segítségével – Meyer Henrik pályafutásáról, munkájáról és egyéniségéről bővebb élet- és korrajzot közölni. Most csak néhány virágszálat teszek a sírjára és pár gyertyácskát gyűjtök meg emléke előtt. Az utód tiszteletével, a szolgatárs megbecsülésével és a testvér szeretetével állok hetvenöt év határkövének s a történeti távlat tisztult légkörében, a keresztyéni tárgyilagosság szellemében áldom az úttörők pionírjainak, Meyer Henriknek, az első budapesti baptista gyülekezet alapító-pásztorának „a „keresztelt keresztyének” (baptisták) első országos előjárójának a nevét. Teszem ezt mindazoknak a baptista hívőknek a nevében, kik az egykori Osztrák-Magyar Monarchia területén, Meyer Henrik ugarszántásának és magvetésének a gyümölcszeit élnek; teszem a személyi kultusz rosszagú tömjénfüstje nélkül, jubileumi közgyűlésünk jeligéjének jegyében: „Soli Deo Gloria” – „Egyedül Istené a dicsőség!”

Meyer Henrik egész élete nyitott könyv számunkra. Kezünkben vannak sajátkezűleg írt naplójegyzetei, melyek fényesebb sugárcévébe állítják őt a sárguló, régi jegyzőkönyveknél, újságoknál s leveleknél, valamint a még közöttünk élő kevés kortárs hiányos, rapszodikus elbeszéléseinél. Kezünkben forgatva e szerény külsejű, apró

gyöngybetűs, sok éven át használt, elnyűtt jegyzet-könyvecskéket, mintha egy fáradhatatlan szív dobogna felénk s egy hősi kor árasztaná reánk levendulaillatát.

Két dolog egyszersmindenkorra világossá vált számunkra e naplókából: egyik, hogy Meyer Henriknek nem volt semmi titkolni valója s a másik, hogy Meyer Henrik a pontos emberek közé tartozott.

Munkabírása bámulatos volt. Bizonyára azért, mert Istennel járt. Több mint negyven éven át állott a szent szolgálatban s ebből tíz éven keresztül az egész Nagy-Magyarországnak akkori gyülekezeteit lekipásztorként szolgált ki, minden hívőt személy szerint számon tartva. Évtizedeken át fogta a kormány rúdját s járta az ország városait és falvait, tanítva, tanácsolva és ápolva a lelkeket. Éjszakái sokszor egybeforrtak a nappalokkal.

Fellépése határozott és kellemes, modorra választékos és meggyerő volt. Mesteremberként adta át szívét Megváltójának s kitűnő, jól jövedelmező gyártelepét hagyja ott Odesszában, mikor elhívja az Úr – Ábrahámként új hazát keresni – szolgálatába; nem volt érettségije, se teológiai végzettsége, csupán néhány középiskolája, de mire Magyarországra jut, mint a Bibliatársulat ügyvezetője – az egykori asztalosmesterben kész teológust, kiváló szervezőt, bátor hitvédőt és ügyes egyházjogászt ajándékozott Isten a magyar mezőkön heverő, szent fuvallatra és ébredésre váró „csontoknak”.

1873-ban jön Magyarországra s 1876-ban már élénk vita folyik a parlamentben a baptisták üldözéséről és szabadságáról; Meyer Henrik három év alatt közéleti tényezővé válik, kivel a parlamenti körök és a kormányhatóságok egyaránt számot vetnek...

Meyer Henrik előtt kétségkívül az Úr nyitotta meg a szíveket és a kapukat.

Nagyszerű emberismerő volt; munkatársait jól választotta meg. Így indultak el lélekhódító útra *Kornya Mihály*, *Tóth Mihály* s a többi parasztapostolok; így maradtak távol sokáig a gyülekezetektől a Sanballák és Tóbiások. Mire a két földműves ifjút, a későbbi magyar vezetőtestvéreket: *Balogh Lajost* és *Udvarnoki Andrást* a hamburgi szemináriumba küldi Meyer Henrik: a mű már közel két évtizedes; a zászló kitűzve Északon, Keleten, Nyugaton és Délen. Az alap készen állott a további építéshez.

Mint embernek, természetesen neki is voltak hibái és fogyatkozásai. Nem állhat meg azonban vele szemben a germanizálás vádja, ami fellelként borult nevére még életében; e vád tarthatatlanságát okmányolt adatokkal fogjuk rövidesen bizonyítani. A

külön nemzetiségi tagozódások – szövetezések – nem az ő kreációi voltak. Hogy kemény kézzel kormányzott? Lehet, de perdöntően mutatják az akták és igazolják a szemtanúk, hogy abban az időben az erős kézre szükség volt a misszió megmaradásáért, a közösség tisztaságának megőrzése és az egység fenntartása érdekében.

Visszagondolva a magyarországi baptistáknak a reformáció utáni s a szabadságharc körüli üldözésére s véres elnyomására, azt kell mondanunk, hogy a hetvenes évek missziómozgalma is könnyen befulladhatott volna, ha Meyer nem keres barátokat, a „hamis mammonból” s azok segítségével a fórumra nem viszi a vallásszabadság ügyét.

A hetvenes, majd a kilencvenes évek vallásügyi vitái és döntései nagyrészt Meyer Henrik személyes befolyásának s szívós munkásságának eredményei. Ez ma már történelmi tény.

Meyer Henrik nem volt magyar származású ember, de – minden ellentétes beállítással szemben – szerette a magyarokat, szívében hordozta a magyar népet s életének nagy részét a magyar nép szolgálatának szentelte. Magyar földön rokkant meg, magyar oltáron égett el. Ennél többet egy ember nem tehet egy népért, mely származása szerint nem az övé, – de éppen úgy Istené, mint a többi.

Meyer Henrik univerzális lélek volt. Nem volt sovíniszta.

Meyer Henrik Isten szolgálója volt. Isten felhasználta őt áldott eszközül országa terjesztésében. Hálát adunk Istennek óérette és munkatársaiért, mert meg vagyunk győződve arról, hogy e hetvenötödik év eléréséhez, a magyarországi baptista bizonyosságtétel meggyökereztetéséhez és felvirágoztatásához Istennek – az Ő drága kegyelmén kívül – szüksége volt Meyer Henrik bölcs, tervszerű, állhatatos vonalvezetésére s a Kornya Mihályok tüzes lelkére, félelmet nem ismerő bátorságára s valamennyinek a Krisztus Jézus iránti, mindhaláláig tartó szeretetére és hűségére.

Meyer Henrik testvér! Nem felejtettünk el! Emlékedet megőriztük és megőrizzük. (Lelki Élet, 1948. szeptember 1.)

Március 15.

Immár 150 esztendeje annak, hogy a „Nemzeti dal”-t és a „12 pont”-ot Pesten kinyomtatták a szabad sajtó első termékeiként, s ezzel kezdetét vette a magyarországi forradalom, mely azután szabadságharcként folytatódott. 1848-49 jelentősége mélyen beívódott a magyar nemzet tudatába.

Mindez több tényezővel függ össze. Ezek közül az egyik az, hogy március 15-e szimbolizálja a nemzet számára a függetlenségre, a szuverenitásra való törekvést, hogy Magyarország tényleges önálló államiságra jusson.

Másik fontos elem a szabadságeszme kifejeződése (sajtó-, szólás-, lelkiismereti-, vallásszabadság stb.); ide tartozik a kiváltságrendszer eltörlésének igénye. 1848-ban a jobbágyfelszabadítás a lakosság négyötödének hozta meg a személyes szabadságot; a kiváltságok megszüntetése előre mutatott a polgárosodás felé.

Az ország modernizációjának óhajta is március 15. gondolatköréhez kapcsolódik. Egy további tényező az alkotmányos parlamentaris rendszer 1848-as létrejötte, mintegy az előzőekben felsoroltak bizonyítékaként.

Amikor valamelyik szabadságjog, vagy 48-hoz kapcsolódó célkitűzés csorbát szenvedett, az ország népe reflexszerűen nyomban 1848-at, március 15-ét emlegette, és ezekhez a hagyományokhoz fordult.

Azok az uralkodó csoportok, amelyek egy idegen hatalom befolyása alatt álló nem független Magyarországot kormányoztak, nem is tudtak igazán mit kezdeni március 15-ével; vagy háttérbe szorították, vagy eltorzították valódi értelmét.

Közvetlenül 1848. március 15-e tanulságait kutatva, a sok közül kiemelhető az, hogy lelkes fiatal emberek (Petőfi, Jókai, Vasvári s mások) megértették az idő hívó szavát, felismerték saját feladataikat, és vállalták is azok teljesítését. A különböző egyéniségek egymást kiegészítve, segítve voltak képesek az együttes cselekvésre.

A magunk számára megfogalmazható kérdések ezek nyomán:

Tudjuk-e, hogy mi bízott reánk? Vállaljuk-e küldetésünket és a vele járó küzdelmet, felelősséget?

Akár Isten országa építéséről legyen szó, akár a „városnak békességén” való munkálkodásról.

KOSSUTH LAJOS:

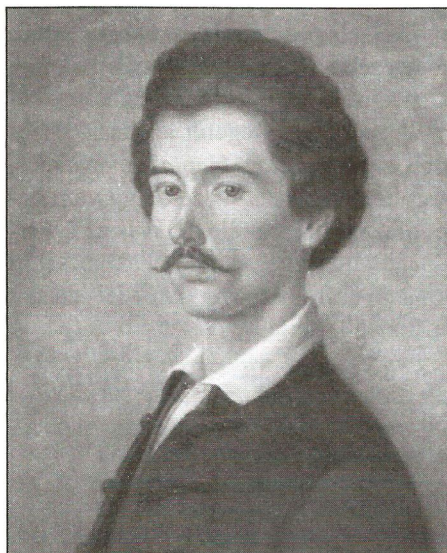
A nép osztozzék velünk minden közjogban, állami életünk minden áldásában, alkotmányunk minden jóvoltában; legyen szeretett és szerető testvérünk a személyes, vallási, polgári és politikai szabadság élvezetében épp oly teljesen, mint ahogy mindnyájan – királyok és koldusok, gazdagok és szegények – testvérek vagyunk a halandóság közsorában e földön s a halhatatlanság reményében a síron túl.

Kossuth Lajos (1802 – 1894)

PETŐFI SÁNDOR:

Nekünk nincs a világon testvérmemzetünk, melytől segítséget kérhetnénk, mely segítséget adna; egyedül állunk, mint magános fa a pusztában; nem támaszkodhatunk csak az Istenre és magunkra, de a kettő elegendő lesz arra, hogy örökre megmentsük a magyar nemzet életét és becsületét.

Petőfi Sándor (1823 – 1849)

Vers a szabadságról

Gyönyörűszip ajándék: szent Szabadság!
– Köszöntünk téged tapssal és vívát!-tal.
Az elmúlt századokban epekedtünk
Mindig utánad, küzdve rabigákkal.

Büszkén valljuk: Mi szabadságra termett
Nemzet vagyunk! – De az Írás leleplez:
Mindaddig szolgák és rabok maradtok,
Amíg a Fiú szabadokká nem tesz.

Dicső a múltunk: Bem, Kossuth, Petőfi
S a százak-ezrek, kik halálba mentek,
Hogy szabad korszak kezdődjék utánuk,
S legyen boldog e balsors-verte nemzet.

Bontsuk ki hitünk selymes lobogóját!
Írjuk reá, hogy Ő a Szabadító,
Jézus Király, a világ Megváltója!
Nyílják ki végre minden börtönajtó,

Amely mögött bús rabként nyög és senyved
A bűnnek, szenvedélynek gyötört rabja!
– Krisztus által elérkezik a béke,
A várva-várt szabadság drága napja.

Kegyelettel gondolunk hőseinkre,
Kik a szabadság mártírjai lettek...
De hitszemünkkel távolabbra nézünk,
S a múlt ködében látunk egy keresztet.

A legnagyobb Szabadságharcos vére csordul
Alá a fáról. Jézus szenved értünk.
Élete árán miénk a szabadság.
Lesz szebb jövőnk, ha Ő lehet Vezérünk!

Orgovány, 1998. Február 24.

Gerzsényi Sándor

Így élek én

Győztél, Uram. A lábaddal hever
dühöngő, vak szívem.
Életem legnagyobb győzelme ez.
Igen!

Az Isten emberré szegényedett,
hogy én gazdag legyek.
Szolgálatra hívtott. Naponta küld.
Megyek.

Kezem kezében. Biztos lábbal lépek
a járhatlan, de járható úton.
Elesni így én nem fogok soha,
tudom.

Mióta meghaltam, azóta élek,
mert élek bár, de többé már nem én.
Sátán! Verheti öklöd homlokom.
Kemény!

A terhem nagy, de könnyű, mert Uram
segít. Óbrenne megszépül igám.
Ajkam harsogva ujjong. Nagy szívem
vidám.

1962.

Gerzsényi Sándor

(B-s)

A VALLÁSSZABADSÁG ÜGYE 1848-ban

Bereczki Lajos

A Protestáns Egyházi és Iskolai Lap 1848. április 16-án megjelent számának vezércikke így kezdődött: „A feltámadásnak hármass ünnepeit üljük a napokban. A természet új életre ébred az enyészetes télnek álmaiból; a keresztyénség nemsokára hangoztatandja a Krisztus feltámadt szózatot és a szabadság diadalmasan tördelvén szét a szolgaság lánczait, magasabb életet áraszt és ébreszt mindenütt. Fogadjuk hozsannával a feltámadás hármass ünnepeit! A legújabb törvényczikk a vallás dolgában egyik szüleménye a ránk virradt azon szabadságnak, mely a lelki ismeretről s az istentiszteletről leoldá a bilincseket.”

A vallásszabadság ügyére gondolva tehát, meg kell emlékeznünk az 1848: XX. törvénycikkről. V. Ferdinánd király 1848. április 11-én berekesztette az utolsó rendi országgyűlést, és szentesítette törvényeit. A XX. törvénycikk „A vallás dolgában” megnevezést kapta. Két legfontosabb részére utalunk most. A második paragrafus az uralkodó vallás létjogát tagadva kimondta: „E hazában minden bevett vallásfelekezetre nézve különbség nélkül tökéletes egyenlőség és viszonyosság állapíttatik meg.” A következő, a harmadik paragrafus később sok vitára adott

okot. „Minden bevett vallásfelekezetek egyházi és iskolai szükségéi közálladalmi költségek által fedeztessenek, s ez elvnek részletes alkalmazásával a minisztérium az illető felekezetek meghallgatásával a közelebbi törvényhozás elibe kimerítő törvényjavaslatot fog előterjeszteni.” A törvény életbe lépett, de nem érvényesülhetett, mert csak a végrehajtást elodázó kerettörvény maradt. Egyrészt azért, mert bár *Eötvös József* vallás- és nevelésügyi miniszter tárgyalásokat kezdeményezett a „kimerítő törvényjavaslat” létrehozására, a tárgyaló felek nem tudtak egységes álláspontra jutni. Másrészt pedig azért, mert a megindult szabadságharcra kellett összpontosítani az anyagi erőket, és a felgyorsult események sodrában perifériára szorultak az egyházpolitikai kérdések. A protestánsokról megállapítható, hogy nem sürgették igényeik gyors kielégítését, mondván: „A protestáns egyházaknak is vannak követeléseik az álladalom s a társaságok irányában az egyenlőség és viszonyosság alapján... De mi... szent kötelességnek ismerjük igényeink és követeléseinkkel háttérbe húzódni, sőt mindent gondosan távoztatni, midőn legnagyobb egyesítésre van szükség, mert a haza mindenek előtt.”

A törvény létrejöttének háttéréről azt

mondhatjuk, hogy az 1848: XX. törvénycikk társadalmi igénynek kívánt eleget tenni a forradalmi jelszavak szellemében. A márciusi ifjak által fogalmazott „12 pont”-ban a negyedik helyen állt: „Törvény előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben.” Az ehhez hasonló megfogalmazások nem voltak ritkák abban az időben. A Tiszántúli Református Egyházkerület által 1848 márciusában készített javaslatok pedig egyértelműen kihatottak a törvény előkészítésére és megszövegezésére.

Meg kell még említenünk azt is: különböző vélemények körvonalazódtak az állam és az egyház megváltoztatandó viszonyáról. Felmerült, hogy az állam lefoglalja a egyházi javakat, törvényjavaslat került a képviselőház elé az ingyenes felekezetközi községi népoktatásról. Sőt a képviselőház a teljes államosítás mellett foglalt állást, de végül ezek a témák lekerültek a napirendről és nem születtek törvények. A protestáns egyházak körében túlsúlyba került az előbbiekkal kapcsolatban az a vélemény, hogy az egyház nem mondhat le önrendelkezési jogáról. Az ezzel járó kötelezettségeinek vállalása mellett azonban elvárhat annyi államségélyt, amennyivel intézményeit a kor színvonalán fenntarthatja.

Négyszázéves magyar törvény a baptisták ellen

„A szobotisti baptisták” című egyháztörténeti jegyzeteiben (megjelent Budapesten, 1935-ben, a Baptista Könyvkereskedésben) feltárja *Kirner A. Bertalan*, hogy a nyitramegyei Szobotist községben, *Nyári Ferenc* birtokán már 1546-ban nagy számmal éltek az ú. n. „anabaptisták” vagy „habánok”, kiknek házait, ipartelepeit egy *Bakics Péter* nevű kapzsi földesúr embereivel feldúlta, értékeit elrabolta és magukat a hívőket a közeli hegyekbe és erdőkbe üldözte.

Ez a Bakics-féle „bíraskodás” és rablás nem volt egyedülálló abban az időben. Szervezett csoportok és más vandál népségek, lelkiismeretlen egyénektől föltüzelve, számos helyen a legdurvább bánásmódban részesítették a jámbor

hívőket. Ne gondolja azonban senki, hogy ezek a Bakicsok és társaik csak úgy a „maguk fejétől” vitték véghez a kegyetlenségeket. Megvolt azoknak a legtöbb esetben a „jogi alapja”, a hivatalos, vagy félhivatalos színezete. Így vezethető vissza a Bakics-féle dúlás is az I. Ferdinánd által szentesített és kibocsátott 1548. évi XI. törvénycikk rendelkezéseire, melyek szerint

„az ország karai és rendei elhatározták, hogy az anabaptisták... kik még az országban vannak, mindenkinek birtokáról távolúzzessenek.”

(Megjelent az Emléklapok 2. sz. füzetében 1948-ban dr. Somogyi Imre tollából. Azóta a 400 éves törvény 450 évesre „öregedett”. – Dr. A. M.)

Petőfi naplójából

1848-ban Petőfi is fellépett képviselőjelöltnek, de a népet úgy felfingerelték ellene, hogy majdnem agyonverték. Ekkor írta naplójába: „Ennek meg kellett történnie, hogy engem, mint hazaárulót agyon akart verni a nép, ma, június 15-én. Ma három hónapja, hogy március 15-én első voltam azok között, akik a magyar nép szabadságáért szót emeltem, sikraszálltam. De én azért nem a népet hibáztatom, hanem árulóit, félrevezetőit, kiket egykor a törvény és az Isten egyaránt megalkottat.”

Bem apó haditervei

Bem apótól egyik fiatal tisztje a haditervek felől tudakozódott. Bem erre azt kérdezte tőle:

- Tud ön hallgatni?
 - Tudok – felelt büszkén a tiszt.
 - Nos hát én is tudok – válaszolt Bem.
- (Emléklapok, 2.)

Az igazság felmagasztalja a nemzetet

Még hűvös szellő csókolgatta az áldott magyar rögöt, de a szívekben teljesen felengedett a fagy és közöny... Még nem ébredt fel ugyan téli álmából az erdő és mező, de fölébredt minden magyar lélek, kik ujjongva üdvözölték a gúzsba kötött ország sötét börtönébe beözönlő fényes tavaszi napsugarat:

„Talpra magyar!”

És talpra állt a nemzet apraja-nagyja, hogy kivívják hazájuk függetlenségét és szabadságát. (...)

A lelkesedés lángja lobogott végig az egész országon, s a magyar szabadság sárba taposott zászlóját ismét magasra emelte a honszeretet láncot tépő ereje!... Legendás, nagy idők voltak azok. Felejtethetetlen, ragyogó dátum ez a magyar nemzet örömeivel és tragédiákkal teljes történetében: 1848. március 15.

Petőfi, Vasvári, Jókai állanak, az azóta fogalommal vált „márciusi ifjúság” élén, megszövegezik 12 pontban a magyar nemzet kívánságát, kiszabadítják fogságából *Táncsics Mihályt*, elindítják Bécsbe a hetvenes küldöttséget... Szabaddá teszik a sajtót, majd megalakul az első felelős magyar minisztérium, hogy ettől az időtől fogva mindjobban a szívébe vésődjön millió és millió magyarnak „*Kossuth apánk*” neve. Milyen fenégesen, milyen bánatosan szép volt ez az út a Nemzeti Múzeum lépcsőitől: a „Talpra magyar” elszavalásától, a világi fegyverletételig...

Azt mondja Isten Igéje: „Az igazság felmagasztalja a nemzetet; a bűn pedig gyalázatára van a népeknek” (Péld 14:34).

Igen: az igazság felmagasztalja a nemzetet. Lehet egy nemzet kicsiny a lélekszáma szerint, de ugyanakkor lehet óriás a jelleme szerint. Ha minden nemzetet, és a nemzetek minden tagját áthatná az a tudat, hogy a felmagasztaltatást Istentől és nem az emberektől kell várunk, akkor tartósabb volna a béke a földön, és kevesebb nemzetnek kellene megjárni a tövises, golgotás utat a szabadságért. Az igazságérzet: a bennünk levő isteni szikra bizonyossága. És egy nemzetben annyi van Istentől, amennyit magában hordoz az igazságból.

Elfogulatlanul el kell ismernie mindenkinek, hogy őseink 1848-ban az igazság álláspontjára igyekeztek helyezkedni, s az igazság érvényesülésének érdekében ébresztgették kiáltásaikkal, tetteikkel a világ lelkiismeretét.

A sokágú magyar igazság nyilatkozott meg például abban, hogy eltörölték a jobbágyrendszert és megalkották a vallásszabadságot. Az embert embernek számították származási körülményeire és anyagi helyzetére való tekintet nélkül: a „szabadság, testvériség, egyenlőség”

tisztult elve összelehelkezett az evangéliumi tanítással: Krisztusban mindnyájan testvérek vagyunk! (...)

Hazánk jövője ma is nagyban függ attól, hogy a jelenben igazságszeretet hat-e át bennünket. Mert amint áll az a tétel, hogy „az igazság felmagasztalja a nemzetet”, – áll annak az ellenkezője is: az igazságtalanság megalázza a nemzetet... Legyen igazságunk és legyünk igazságosak. Legyen igazságunk a Krisztus és legyünk igazságosak a Krisztus tanítása szerint!

Az igazságtalanság: bűn! Akár mi követjük el másokkal, akár mások követik el velünk. És Magyarország sokszor volt már a történelem folyamán igazságos akkor, amikor vele szemben igazságtalanok voltak Világosnál és Trianonnál – ennek a ténynek minden konzekvenciáját levonhattuk. De a szenvedés újjászülheti a lelket és a nemzetet egyaránt. Mi szenvedve se felejtjük el azt, hogy csak az igazság magasztalja fel a nemzetet!

„A bűn gyalázatára van a népeknek!” Az örök Ige mondja ezt: sok lélek és sok nemzet végzetére üt ez pecsétet. A bűn nem jelenthet hasznot sem az egyes embernek, sem a népeknek. Nyugodtan mondhatjuk, hogy hazát véd az, aki a bűn ellen harcol! Védekezzünk és küzdjünk minden bűn ellen! Krisztus segít!

Ne bántsuk Istent se szóval, se cselekedettel. Mert Isten jó és kegyelmes. Ő adja meg a mindennapi kenyerünket. Ő gondviselt minket e honban több mint ezer éven át. Csak Ő tehet boldoggá egy népet; érezte ezt a költő is, amikor imádságos szívvél így énekelt: „Isten, áldd meg a magyart!” (...) Szeressük egymást, testvéreim! Állítsuk a hazát a Biblia fényébe, Isten nevével ajkunkon, kerüljük a bűnt és szolgáljuk az igazságot. Ma százszorosan inkább, mint valaha, engedjük szóhoz jutni a két legnagyobb inspirátort: a hitet és a hazát. A múltban is e kettőnek volt legtöbb vértanúja: az égi és a földi hazának. Mindkettőhöz legyünk hűek mindhalálig!

(Megjelent A Kürt 1943. március 15-i számában)

Dr. Somogyi Imre

„Félek azoktól, akik hangosan hisznek. Azok nagyon tudnak valamit. Pontosabban: Éppen azt tudják, hogy milyen az Úristen. De az Úristen nem ilyen vagy olyan; más. Krisztus az, aki közvetít. Ám, hogy esélyünk legyen az értésre, nagyon halknak, kicsinek, elszántnak és odaadónak kell lennünk.”

(Esterházy Péter)

Márciusi ének

(Március 15-ére.)

Zendül magyar ének fájó magyar ajkon,
Átrepül rónákon, átszáll hegyen-halmon.
Megy fel az ég felé panaszos sirással,
Párosul fohással, buzgó imádsággal:
Istenünk, jó Atyánk, királyok Királya,
Tekints le kegyesen mi csonka hazánkra,
Áldd meg ezt a népet,
Kit balsors megtépett.

Látod, nagy Istenünk, magyarok keservét,
Magyarok könnyeit, magyarok keresztjét,
Szánd meg ezt a népet, szűnjön szenvedése,
Küldj ragyogó napot borus magyar égre...
Legyen éhezőnek szőlő lágy kenyérrrel,
Legyen szenvedőnek vigasz jó reménnyel
S neved magasztaljuk,
Áldó kezéd áldjuk!

Nem kérünk mi Tőled cifra uri sorsot,
Nem mondjuk: Vegyél le rólunk minden gondot,
Csak a házunk táján legyen csend és béke,
Csak a mártírsorsnak Urunk, legyen vége...
Volt idő, amikor kértünk szabadságot,
De most nem kérünk mást, nem, csak igazságot!
Igazságos békét,
Kálváriánk végét...

Nem jövünk mi Hozzád, Urunk, vádolásra,
Nem győzelmi torra, nem kárhoztatásra.
Nem jövünk másoknak bűneit sorolva,
Áruló barátot, tolvajt ostromozva...
De jövünk mellünket alázattal verve,
Jövünk sebeinkre balzsamot keresve,
Halld meg énekülésünk,
Sajgó szívverésünk!

Kedveltjeid voltunk, Nemzeteknek Ura,
Tanu erre tenger, Kárpátok és Duna.
De sok ajándékom mi csak tékozlottuk,
Ádáz testvérharcban vérünket ontottuk.
Kánaán csillaga ragyogott az égen, -
Nem úgy van már, mint volt valamikor régen!
Szánd meg bús orcánkat,
Koldustarisznyánkat...

A bűn rontotta meg, Urunk, ezt a népet,
Ki magában bízik, azt Te meg nem véded.
Levette a kezéd pártos magyarokról,
Azóta szenvedünk szétlől, fagytól, hótól.
Szabad rabok vagyunk szabad, beteg honban,
Nem így hitték ezt az ösök negyvennyolcban!
Jaj, de árvak lettünk,
Jaj, de mélyre estünk!

Szerető nagy Isten, irgalomnak Atyja,
Tekints rá még egyszer a szegény magyarra.
Mi vagyunk az oka bajnak, gyötremnek,
Mi vagyunk esdői drága kegyelmednek!
Vétkeztünk Ellened, jövünk Hozzád sorba,
Büszke fejünket lehajtjuk a porba...
Óh bocsáss meg nekünk,
Lábaidnál kérünk!

Nem mondjuk azt néked, mi legyen végzésed,
Végtelen és csodás a Te bölcsességed!
Hozzád megtérőkkel nem bánz Te mostohán,
Szent Fiad érettünk halt meg a Golgotán...
Ha feltámadásra szántad ezt a népet,
Akkor keresztünkért magasztalunk Téged!
Jöjjön harmadnapra
Jobb sors a magyarra!

Írta: EMERICUS

(1936. március 15.) Megjelent a forradalom 100 éves jubileumán az Evangéliumi Hírnökben.

Ötven éve történt

Szemle a Lelki Élet 1948-as évfolyamából

A debreceni nagytemplomot, melyet a bombatámadások súlyosan megrongáltak, újjáépítették és ünnepélyesen megnyitották. A megnyitáson debreceni gyülekezetünk hivatalosan képviseltette magát és országos központunk nevében Somogyi Imre elnök táviratban üdvözölte az ünneplő református gyülekezetet. Révész Imre püspök szívélyes hangú levélben mondott köszönetet az üdvözlétért. (1948. máj. 1.)

*

A Szabadegyházak Szövetségének elnöki tanácsa nevében dr. Somogyi Imre elnök és Michnay László ügyvezető-igazgató beadványt intéztek Tildy Zoltán köztársasági elnökhöz, melyben az állam és egyház között folyó megbeszélésekbe a kisebb felekezetek képviselőinek bevonását kérték. A beadvány tulajdonképeni célja az, hogy egyfelől a szabadegyházak illetékes helyen kifejtethessék álláspontjukat, másfelől, hogy döntések ne történjenek a kisebb közösségek sorsáról azok meghallgatása nélkül (1948. máj. 1.)

*

Március hónapban az újpesti gyülekezet fogadta vendégei gyanánt az előljárósági tagokat. Révész Zsigmond üdvözlése és bibliaolvasása után dr. Haraszi Sándor mutatott rá dr. Somogyi Imre elnöknek rádióban tartott előadására, örömet fejezte ki a nagyjelentőségű szolgálat felett, majd Isten áldását kérte Somogyi tv. további munkájára. Március 15-ének megünneplésével kapcsolatban az értekezlet úgy határozott, hogy a fővárosi és környéki baptista gyülekezetek közösen rendezik meg a szabadság ünnepét a Nap-utcai templomban. – Ezután Somogyi tv. kérte a gyülekezetek előljárósági tagjait, hogy senki se tegyen a nyilvánosság előtt, vagy társaságban nyilatkozatot vagy kijelentést „a baptisták” nevében, mert csak egyéni véleményt mondhat bárki bármilyen ügyről vagy személyről. Hivatalos állásfoglalásra csak a felekezet hivatalos szervei illetékesek. (1948. jún. 1.)

*

Kápolna-újjáépítés Budapesten. Május 15-én volt ünnepélyes megnyitó-ünnepélye a Budapest-Wesselényi utcai gyülekezet kápolnájának, egybekötve a gyülekezet 75 éves jubileumával. Hazánk legrégibb baptista kápolnája Budapest ostroma alatt tudvalevőleg súlyosan megsérült. A gyülekezet megmaradt tagjai összejövetelüket a Hársfa utcai épület

udvari helyiségében tartották 3-4 éven keresztül, Szabadi Gusztáv prédikátor szolgálatával. Isten gondviselése folytán hozzáfogtak az újjáépítéshez és rendeltetésének ismét átadták a helyiséget, amely most a főváros egyik legszebb és legalkalmasabb összejöveteli helye lesz az evangélium hirdetésére. Örömmel tapasztalta ezt a megnyitás estjén a fővárosi és környéki testvériség, amely a földszinten és a karzaton megtöltötte a helyiséget. Szabadi G. tv. üdvözölte a megjelenteket, majd dr. Somogyi Imre tv. mondta el tartalmas és történelmi adatokkal gazdag ünnepi beszédét, mely után az evangélikus, methodista, adventista és a ker. testvérgyülekezetek kiküldöttjei üdvözölték a gyülekezetet rövid felszólalásokban. Karénekek, zenészmok és szavalatok után a fővárosi gyülekezetek képviselői (Nap-utca, József-utca, Jász-utca, Alsóhegy-utca) fejezték ki örömeiket, közben az egyik legidősebb gyűl. tag, Szabadi F. Gusztáv elevenített fel történelmi eseményeket s fejezte ki háláját Isten iránt. A gyülekezet lelkipásztora Szabadi Gusztáv vetett visszapiantást az építés és a helyreállítás munkájára, a hallgatóság elé tárva a missziómunka örömet és jelentőségét. Az énekkart Kondor Ernő, a Központi Zenekart Bányai Jenő vezényelték, míg a kezdő imát Lehoczky József, a befejező imát Szendrői János mondták. „Segítsünk Siont építeni!” (1948. jún. 1.)

*

Szomorú hír Cseh-Szlovákiából. Genfi jelentések szerint Cseh-Szlovákiában megtiltották a magyar nyelv használatát a templomi istentiszteletek alkalmával. A súlyosan érintett magyar egyházközösségek emiatt feliratot intéztek Cseh-Szlovákia központi kormányához. (1948. jún. 1.)

Dr. A. M.

Kossuth Lajos

„Virág borít ma csöndes sírhelyet,
Körötte áll nagy gyászoló sereg.
Élővirágok tarka kelyhein
Mennyi tündöklő, drága gyöngy ragyog!
Ne szívód magadhoz őket napugár:
Egy nemzet hulló könnyei azok!”

A gondolat, mely messze elbolyong,
Az érzés mind, mi szívünkben zsi bong,
Megtér, megáll e néma sír körül.
E néma sír sok álmod visszahoz,
Mert benne a mi vérző, hű szívünk:
Kossuth Lajos nagy szíve porladoz.”

Ady Endre

Hírek röviden

Az Építési és Beruházási Bizottság február 9-i ülésén a gyülekezeti és közegyházi építkezésekről tárgyalt. Az ülésen részt vett szövetségünk elnöke is. Dr. Almási Mihály, még aznap meglátogatta a Központi Énekkart a József utcai imaházban, ahol szölt az evangélizációs tervekről, majd fölkerlte a kórust, hogy szolgáljon a március 13-i evangélizációs nyitőünnepségen és az országos közgyűlésen.

*

A bajai otthon helyzetéről tartottak megbeszélést egyházunk vezetői Hetényi Lajos testvérrel, a Gondviselés Háza igazgatójával február 10-én.

*

Balatonföldváron folytatott tárgyalásokat február 15-én az üdülő építését végző szakemberekkel egyházunk elnöke. Az épületben a fűtésszerelés hamarosan elkészül és a burkolás munkálatai is folytatódnak. Aznap délután pedig a balatonszemesi gyülekezetben is látogatást tett Almási testvér és Isten ígését hirdette a népes gyülekezetnek.

*

Pátkai Béla missziói titkár meghívására a missziókerületi elnökök február 16-án Kispesten találkoztak, ahol a rászoruló lelkipásztorok segítyezésével kapcsolatosan születtek fontos döntések.

*

Egy szállító repülőgépet tekintett meg dr. Almási Mihály egyházelnök és a Szeretetszolgálat Alapítvány elnöke Szenczy Sándor, majd tárgyaltak a Tököli Repülőtér parancsnokával. A jövőben a tervek szerint ajándékba kapott légijárművek a Szeretetszolgálat munkáját segíthetik.

*

Ünnepi ülést tartott az Ökumenikus Tanács a Református Egyház Abonyi utcai székházában február 18-án. Az egyházak küldöttjei a szervezet 55., valamint az Egyházak Világtanácsa 50. évfordulója alkalmából találkoztak, amelyen többek között előadást tartott dr. Almási Tibor, a Baptista Teológiai Akadémia főigazgatója.

*

Kiskőrösön a Szeretetházban, Kiskunhalason és Kelebián a helyi gyülekezetekben tett látogatást február 26-án szövetségünk elnöke, és a kiskunhalasi helyi televízióban adott interjút a városban tervezett imaházépítésről.

*

A Romániai Magyar Baptista Szövetség elnökségének meghívására március 3-án Nagyváradra utazott dr. Almási Mihály, Beharka Pál és ifj. Pátkai Imre. Testvéreink a tervezett – részben közös – énekeskönyv előkészületeiről tárgyaltak a helyi vezető testvérekkel.

Irodalom és hit

Számtalan szépirodalmi alkotást ismerünk, amely a Bibliához kapcsolódik, akár olyan módon, hogy egy Bibliában szereplő személy életét dolgozza fel (pl. József, Mózes, Dávid, Jézus életét); akár úgy, hogy egy adott igeszakaszt tolmácsol mai nyelven, mai élethelyzetre alkalmazva azt (pl. zsoltárparafrázisok).

Van azonban egy harmadik mód is, amely nem ennyire direkt. Sokszor lehetünk tanúi annak, hogy egy költő illetve író a saját hitéről, vívódásairól, Istennel való kapcsolatáról szól – de ezt nem a bevett módon teszi, nem a jól ismert bibliai kifejezéseket, hasonlatokat alkalmazza. (Pl. Balassi, Berzsenyi, Ady, Babits, Juhász Gyula stb.)

Ez nyilvánvalóan jogában áll egy költőnek (írónak), sőt alkotóerejét dicséri, ha új hangon tud szólni régi témáról és eleven ségével, őszinteségével hat az emberekre.

De hogyan viszonyuljunk mi, hívő emberek az ilyen jellegű művekhez, amelyek nem az abszolút, feltétel nélküli hitet tükrözik, hanem hangot adnak az ember keresésének, Istennel kapcsolatos kérdéseinek?

Ha mereven elzárkóznánk előlük, akkor a modern emberrel veszítenénk el a kapcsolatot, sőt megkockáztatom, hogy saját, létező problémáinkat söpörnénk szőnyeg alá.

Nem feltétlenül helyes, ha automatikusan magasból tekintünk a világ valóságos ellentmondásaira, mintegy előre ismerve a válaszokat, előre tudva, hogy milyen helyzetben mit kell vallanunk. Valójában egyetlen Valaki van, aki magasból tekinthet a világra: Isten. Ő átlátja a dolgokat, ismeri a megoldást – de bárki más részéről gőg lenne ugyanilyen szintre emelkedni. Sőt, amikor ítélkezünk és magunkat különbnek tartjuk azoknál, akik még nem találták meg Őt, Isten fölé helyezzük saját személyünket, hiszen Ő nemcsak felülről, hanem belülről is nézi a világot, az emberré lett Jézus Krisztus szemével. Ez az Evangélium központi üzenete.

A Biblia: *Isten szava az ember felé*, ez azt is jelenti, hogy emberi nyelven van megfogalmazva a Tőle származó üzenet. De nem csupán emberi nyelven, hanem emberi problémákat érintő módon; más-keppen hogyan lehetne életszerű több-ezer év elteltével? A Bibliából nem törölték a 39., 43., 73. zsoltárt, vagy Jób könyvét és a Prédikátor könyvét.

Miért akarunk akkor minden felmerülő nehézséget kikozmetikázni és önmagunkat a tökéletesség szférájába emelni?

Félelmetes dolog az emberi „tökéletesség” és a kérdések nélküli állapot, mert nem a valóságot tükrözi.

Hiszen hétköznapiakon, „civilben” problémákkal, netalán bűnökkel küszködünk, az élet eseményei kérdéseket vetnek fel bennünk, amelyekre a legnagyobb hit sem képes válaszolni, vagy ha találunk is választ a Bibliában, azt sok-sok időbe kerül elfogadni. Ennek ellenére a közösségben mindenki „meg-nő”, „felemelkedik”, szinte a perfekt állapotig, a kérdéseknek nyoma sincs, ezért válaszokra sincs szükség; a bűnokről nem esik szó, ezért hiányzanak a szabadulások is.

Ezt a jelenséget *perspektíva nélküli egyháznak* nevezném. Ahol mindenki tökéletes, ott nincs már hová fejlődni. Ahol az emberek készen kapják a hitet, ott nincs már szükség a keresésre. Ahol eleve adott az Isten ismerete, ott nincsen vágy a teljesebb megismerésre. Ez nem földi állapot. De talán nem tévedek, ha azt írom, hogy nem is mennyei. Vagy mindez csak látszat? Él-e az igény az őszinteségre, hogy végre azt a helyet foglaljuk el, amely valóban a miénk – talán kissé hátrébb –, ahonnan idővel előbbre kerülhetünk Isten kegyelméből?

(Félreértés ne essék, nem az abszolút mércét szeretném lejjebb engedni, inkább önmagunk helyes látására hívnám fel a figyelmet. Ha meglátjuk a valódi helyünket, azonnal perspektívát kap az életünk, észrevesszük azt is, hogy mennyit kell még fejlődnünk.)

És ezen a ponton válik elfogadhatóvá, pontosabban szólva szükségessé az irodalmi művek harmadik csoportja. Az első és a második csoport (bibliai személyről szóló mű, vagy igeszakasz parafrázisa) általában közelebb áll a Bibliához, a szerző sokszor belehelyezkedik a bibliai beszédmódba, mintha Istentől ember felé szóló üzenetet tolmácsolna: „kinyilatkoztat”, az objektivitás igényével lép fel. A harmadik csoport azonban az ember Istentől irányuló kérdéseit fogalmazza meg, tehát a „földről” induló istenkeresésnek ad hangot – és éppen ez adja meg a létjogosultságát. Szubjektív – és éppen ezért magával ragadó; saját bejárat utunkra (vagy jelenlegi problémáinkra) emlékeztetünk egy-egy ilyen vers elolvasása által.

(Természetesen lehetnek átfedések is a csoportok között; *Babits Mihály Jónás könyve* c. műve például mindhárom csoportba beletartozik – de erről következő alkalommal.)

Nemeshegyi Anna

Isten

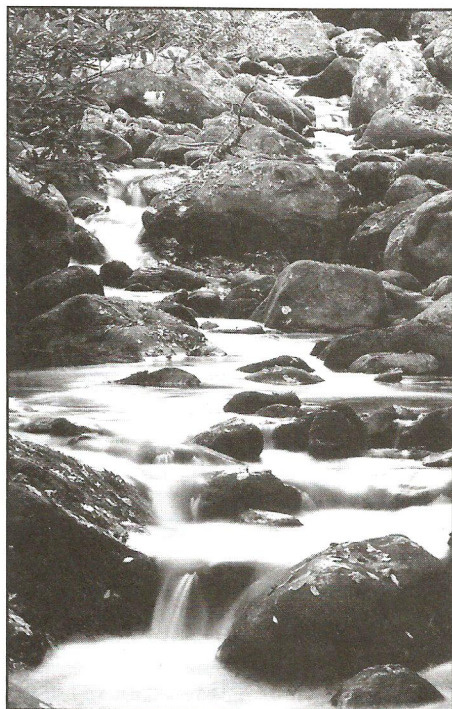
*Kinek porszem, minékünk egy világ,
S egy rebbenés határa az időnek:
Ki, ami emberagyban miriád,
Nem olvasod, mert semmiség előttd.
Ki buborék gyanánt elfújhatod,
Mit összehordtak népek, századok:
Minden fűszálban érzek; de elmém,
Nem bír felfogni, megnevezni nyelvén.*

*Kit megtagad a léha kétkedő,
Te adtál, ismeretlen ismerős, Te,
Te földi szóval nem nevezhető,
Szívünkbe álmot, eszmét agyvelőnkbe.
Magát tagadja meg, ki megtagad,
Mint a napot, a fényt, a színt a vak.
A por fiához más nem illik itten,
Minthogy Tebenned megnyugodva higgven.*

*Ki odaúztad a közös napot
Sugárzó lényed egy parányaképpen;
Ki hangodat majd zúgva hallatod,
Majd édes összhang bájos zengzetében;
Ki, hogy megszűnjünk élni, rendezed,
De, hogy meghaljunk, mégsem engeded;
Ki ezt a bölcs világrendet behoztad:
Megértetni vágyó elmém összeroskad.*

*A tudomány, az ember-bölcsesség
Hadd fejtegesse millió csodáid'...
Nyugodtan nézed újabb Babelét,
Amelyen át egedbe nézni áhít.
Engem, tűnődőt, volt-e kezdeted,
Időnek vége hogy mikor lehet:
Érzése elfog a parányiságnak,
És leborulva, térdemen imádlak.*

Reviczky Gyula (1855-1889)

Töprengések a „Rákoscsabai Konferencia” után (a keresztyén értelmiségiek február 21-i találkozásának apropóján)

Amit mindig is hittem, az most bizonyítékot nyert számomra. Közösségünkben a Jó Atya sokkal több értéket helyezett el, mint amit a szokásos működésünk alapján a szemlélődő látni vél, vagy amit mi, gyülekezetek feltételezünk.

Természetesen a gyülekezet belső életénél sem mindegy, mennyire jelennek meg az ajándékok, s bizonyára ott is vannak még kiaknázatlan talentumok. Az értékeink elfekvése valószínűleg mégis a gyülekezeten túli misszió munkában a legfeltűnőbb. Ezen a területen két megközelítés lehetséges.

Az egyik, hogy végigpásztázzuk az összes felkutatható missziós módszert, programot. Ezek közül sok házhoz jön, ajánlkozik. A lehetőség adva van, bevált módszer, az eredményre nagy az esély. A valóság ezt mégis ritkán igazolja. Ez az eset, mikor néhány szép gombot ajándékba kapva megpróbálunk hozzá kabátot készíttetni. Fárasztó tud lenni az ilyen vállalkozás.

A másik út, mikor felmérjük lelki, szellemi, anyagi tőkénket és igyekszünk forgatni, használni úgy, hogy ehhez igazítjuk missziós elképzelésünket. Nem

szabad közben azt hinnünk, hogy a készség, az alkalmasság, az ismeret, az adottság, a képesítés a lelki élet területén fityinget sem ér. Spurgeon testvér mondta, s neki elhihetjük: „*Istennek nincs szüksége a mi tudásunkra, de még kevésbé a tudatlanságunkra.*” A mondat első fele még csak-csak jól esik, de a másikon már kapaszkodni kell. Meg kell teremtenünk a gyülekezeteinkben azt a közhangulatot, amelyben végül mindenki meri használni talentumait a legmegfelelőbb módon.

István vértanú nem volt apostol, az apostolok mégis minden bizonnyal örültek annak, hogy van, aki a hellenistáknál sikeresebb, mint ők. Pál, mikor egyházhivatali kérelem nélkül Tirannusz filozófiai iskolájában tanít Efézusban két éven át, feltehetőleg az egyház csak örült ennek a kezdeményezésnek. S amikor Apollózt, a kivételes képességű előadót és szónokot Akvilla és Priscilla alaposabban megismerteti az „Isten utjával”, eszük ágában sincs, hogy arra bírják, felejtse el tudását, szónoki képességeit, sőt inkább lehetőséget adnak arra, hogy éljen vele.

A Bibliánk tehát csak kiforgatott változatában üzeni azt, hogy mindenkinek egyformán és a szokásos módon kell végeznie a szolgálatot. Eszerint a megközelítés szerint a megtérés után mindenkinek meg kell tagadnia a műveltséget, a kultúrát, az intellektualizmust, hogy „testvérek” lehessünk. Pedig Jézus sem ácsként járt Galilea falvait, városait, hanem rabbiként, mai profán kifejezéssel: előadóként. Olyan pszichológus volt, aki elsősorban előadókörutak során tanácsolt. Olyan orvos volt, aki elsősorban az istentiszteleti rendezvényeken (lásd: zsinagóga) gyógyított. Olyan mester, mai szóval gondolkodó volt, aki a más, a saját közösségén kívüli gondolkodók körében is leült, meghívatta magát, fogadott másokat. Ja, hogy nem minden farizeus és szadduceus csatlakozott hozzá? Igaz, így volt. Mégsem gondolta, hogy hiábavaló lett volna a kapcsolat, mivel nem gyarapították a statisztikát.

A Rákoscsabai Konferencia az Istváni, a Páli, az Apollósi, a Jézusi magatartást erősítette mindegyikünkben. Ezért volt jó.

Háló Gyula

IGEN VAGY NEM?

Az évszakhoz képest szinte meleg időt az utcaszegletnél váratlanul zavarta meg a szél. Belecibált a lazán összezsúrt hajba, Bori hirtelen hátat fordított a menetiránynak, úgy kapkodta össze hajtincseit.

– Háttal, előre? Nem kockázatos? – hallotta maga mögött, vagyis szemben, és a házfalak szélvédettségében már egymás mellett haladtak a felbukkant ismerőssel.

– Te, a régi tanácsháza újjáalakított színjátszótermében lesz egy érdekes előadás! – mondta Csaba. – Velem jöhetnél.

*

Ott ültek tehát ketten a többiek között, Bori és Csaba, a gyülekezet ifjúsági körének tagjai. Hallgatták az előadást, a hozzá szólásokat. A szünetben azt kérdezte Csaba:

– Kissé szokatlan, de érdekes, nem? – Bori némi gondolkodás után válaszolt, illetve kérdezett:

– Mondd, biztos vagy benne, hogy jó helyre jöttünk? Hogy amiről itt beszélnek, az nekünk szól? Albert bácsi azt mondta...

– Albert bácsi! – szakította félbe Csaba. – Akármilyen okos dolgokat mond néha, a szemellenzótől alig lát valamit!

– Miért mondd ezt?

– Nem emlékszel arra, amikor irodalmi témánk volt? Azt mondta, hogy Villonról nem érdemes beszélni!

– Pedig szerinted...?

– Szerintem beletartozik a klasszikusok közé! A 15. század legnagyobb lírikusa, és realizmusa megdöbbentő...

– Csavargó életet élt, tolvaj volt, ölt is... Mit tanulhatunk tőle?

– Borikám, csak azzal foglalkozol, amiből tanulni lehet?

– Csaba, te is tudod, hogy minden hat ránk valahogyan! Pozitív vagy negatív formában. Érdemes kitenni magunkat az ilyen ütközéseknek? Apu szerint elég ütközést produkál a rádió meg a TV!

– „Apu szerint” – gúnyolódott Csaba –, de jó kislány vagy! És azt elfelejtetted, hogy: „Velem az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?” Ez a biztatás – olvastam valahol – lehet kihívás is! Merjünk átlépni a régi válaszfalakon! Azon, hogy apu ezt, Albert bácsi azt mondta! Nézd, itt milyen jókedvű mindenki, csak mi beszélünk ilyen komor dolgokról!

Bori szembenézett Csabával:

– Azt mondta itt éppen most valaki, hogy tánccal fejezik be az együttlétet. Talán azt is jónak tartod?

– Ahogy ma táncolnak? Egy mással szemben, külön-külön... – Ne igazítsd meg a hajadat, nem baj, ha a válladra hull, úgy szebb! A táncot meg... miért ne próbálhatnánk meg mi is?! – Jól van no, csak azért mondtam, hogy ijedj meg és fuss el, mondd meg apádnak vagy akár Albert bácsinak... No, maradsz inkább?

*

A történetet ki-ki befejezheti a saját látása és meggyőződése szerint. És megírhatja, beküldheti a BékeHírnök Szerkesztőségébe!

L. V.

MEGHÍVÓ

A március 13-15-i országos evangélizáció
központi megnyitójára – ahogy azt a Békehírnök előző
számában közzétettük – március 13-án,
pénteken este 6 órakor
Budapesten, a VIII. kerület Golgota út 3. alatti
Vörösmarty Múvelődési Ház
földszinti nagy előadótermében kerül sor.

*

Az országos jubileumi evangélizáció-sorozat
ünnepi megnyitójának programjában:

du. 4-től 5.30-ig	imaközösség
5.30.-tól 6-ig	evangéliumi zene
	Közreműködnek a budafoki
	baptista fúvósok
6-tól 8-ig	ünnepi megnyitó,
	evangélizáció.

Közreműködik a Magyarországi Baptista Egyház Központi Énekkara
és a nemrégiben alakult Vox Nova központi férfikar.

Testvéri szeretettel és üdvözléssel:
Dr. Almási Mihály
szövetségi elnök

FELHÍVÁS ADAKOZÁSRA

Március 15-e a baptista sajtó napja. Az
Áhítat-ban így szól a buzdítás: „Tartsunk
gyülekezeti gyűjtést közösségünk sajtóte-
vékenységének támogatására!”

Legfontosabb sajtótermékeink,
és az idei évre tervezett kiadványaink:

1. Békehírnök
2. Szolgatárs
3. Életjel
4. Áhítat (vezérfonal és elmélkedések)
5. Múlt, Jelen, Jövő (naptár)
6. Új evangéliumi énekeskönyv
7. Az anabaptisták története
8. Az igazság igéje
9. Emléklapok IV.

A vasárnapi gyűjtés eredményét egyházi
csékkel lehet beküldeni, akár egy-egy
konkrét kiadvány megjelölésével.

Minden adományt köszönettel veszünk
és visszaigazolunk.

A szövetség vezetői

„Az élet több annál, mint eltölteni
néhány évet saját igényeink
kielégítésével, vagy a karrierünk
előbbrevitelével. Az élet kiváltság,
felelősség, sáfárság, amit Isten
elhívása alapján kell betöltenünk.”

SÁTORMISSZIÓ '98

Ebben az évben is közösségünk rendel-
kezésére áll az a sátor, amelyben az el-
múlt nyáron evangélizációkat rendez-
tünk. A gyülekezetek az idén még igény-
be vehetik két időszakban:

Június 9-18-ig és augusztus 11-19-ig.

A jelentkezéseket *Pátkai Béla* misz-
ziói titkár testvérünk címére kérjük:

1191 Budapest, József Attila u. 70.
telefonszám: 06 (30) 225-313

BÉKÉS '98

„Indulj és hirdesd!”

1998 március 27-29-ig immár tizedik
alkalommal szerveznek Ifjúsági Konfe-
renciát a békési fiatalok. Van-e már új
életed? Odszántad-e magad teljesen
Istennek? Ha bizonytalan vagy e kérdé-
sekben, ha fontos számodra saját és bará-
taid örök élete, imádkozva készülj a kon-
ferenciára!

Jelentkezési lapok a következő tele-
fonszámokon kérhetők:

Balogh Barnabás (Pécs) 72/319-471
Durkó István (Békés) 66/415-429
Lovász László (Kiskőrös) 78/413-161
Pásztor Angéla (Miskolc) 46/405-157
Rabatin Gábor (Pécel) 60/343-848
Tóth Sándor (Debrecen) 30/638-898

AKIK HAZAMENTEK

ÚJPEST: Az elmúlt év december 19-én bú-
csúztunk **Kalla Béla** testvértől. 67 évesen,
súlyos szívmetéttől felépülően, váratlanul,
mégis felkészülve vette magához Urunk.

HAJDÚBÖSZÖRMÉNY: **Mányi Gáborné**
Szoboszlai Erzsébet testvérét január 7-én
kísértük utolsó földi útjára Hajdúhadházon.
Testvérünk 84 évet kapott az Úrtól. 1991-től
a Hajdúböszörményi Szeretetház lakója volt.
Dan Zoltán lelkipásztor búcsúztatta.

MÁTRASZŐLŐS: **Özv. Vigh Sándorné** 66
éves porsátorát ez év januárjában kísérte utol-
só útjára a gyászszertartáson résztvevő népes
gyülekezet. Öt hónappal élte túl férje halálát.
A gyászistentiszteleten *Balog Miklós* ny. lel-
kipásztor hirdette a vigasztalás igéjét.

BUDAPEST - NAP UTCA: **Császár István**
testvérünk türelemmel viselt hosszú betegség
után befejezte földi életét. 69 éves volt.
Január 30-án temették a csepeli temetőben.

- **Békefi Lajos** testvérünket néhány napos
szívrendellenesség után 78 éves korában érte
a hazahívó szó. A 130. szoltárral várta az
Urát. Temetése Pécelen volt február 7-én.
Testvéreinktől a feltámadás reménységében
népes gyülekezettel vettünk búcsút.

Mindkét temetésen áldásosan szolgált a
Jobbágy István testvér által szervezett fér-
fikar. Isten vigasztaló igéit *Révész Árpád* lel-
kipásztor hirdette. „Az Úrnál van a kegye-
lem, és gazdag ő, meg tud váltani.”

ÓRBOTTYÁN: **Id. Gyügyei Zoltán** testvér-
től, akinek 65 évet ajándékozott az Úr, január
31-én vettünk végső búcsút. Az órbottyáni
gyülekezet szolgálatkész, áldozatos, hűséges
tagja, előjárója, majd pedig avatott diakó-
nusa volt. Temetésén *Papp János, Marsal*
János, Asztalos Imre lelkipásztorok és *Bara-
nyay Lajos* testvér szolgáltak.

- Február 14-én kísértük utolsó földi útjára
Jakus Józsefnét, akit 83 éves korában ért a
hazahívó szó. A temetésen *Papp János* helyi
lelkipásztor hirdette a vigasztalás igéjét.

MISKOLC: **Miknyóczki Béláné** Feke
Gizella nővérünket január 15-én kísértük
utolsó földi útjára, akinek e földi léte 75 éve
adatott, sok küzdelemmel. Testi látása
megromlott, de lelki szeme ép maradt. Úgy
készült a mennyi hazába, „mint aki látja a
láthatatlant”.

DEBRECEN: Február 2-án volt a temetése
nagy részvétel mellett **özv. Kiss Ferencné**
Szoboszlai Róza testvérnek, akit 73 évesen
hívott haza megváltó Ura. Küzdelmes élet-
útján megtapasztalta: „Mindenre van erőm a
Krisztusban, aki megerősít engem.” 1938-
ban merítkezett be, előbb a hajdúsámsoni,
majd a debreceni gyülekezet hűséges tagja
volt. Öt gyermek édesanyjaként életét a csa-
ládnak szentelte. *Kiss Tibor* lelkipásztor és
Tiba Imréné, a VISZ munkatársa édesanyját
gyászolja az elhunytban.

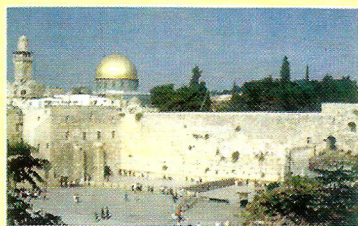
SALGÓTARJÁN: Január 22-én búcsúztunk
özv. Darvasi Károlyné Olajos Erzsébet
testvérunktől, akinek 65 évet ajándékozott az
Úr. Távozása váratlanul érte a gyülekezetet.
Temetésén *Balog Miklós* lelkipásztor hirdette
a vigasztalás igéjét.

DR. ALMÁSI MIHÁLY

Theologia popularis brevis

SUNSHINE PUBLISHING HOUSE

Népszerű teológia röviden

Megjelent dr. Almási Mihály: „Theologia popularis brevis” című teológiai munkája. A könyvet a Sunshine Publishing House adta ki.

A borítón Jeruzsálem látképe, előtérben a templom egyetlen maradványával, a siratófallal, háttérben pedig az aranykupolás Omár-mecsett (Szikla-dóm).

*

A szerző több mint 20 éve tanít teológiát. Ez a kilencedik nyomtatásban megjelent műve.

Az első 22 éve íródott a bemerítésről, néhány pedig 1982 és '86 között Amerikában.

Sok teológus írt népszerű, rövid, de a legfontosabb teológiai kérdéseket hiányta-

lanul tárgyaló könyvet (K. Barth, E. Brunner vagy a magyar baptisták közül id. Udvarnoki András). Ez is ilyen.

A mai – sokszor zűrzavaros „teológiai szünkretizmus” idején jó, ha biblikus baptista tantételek is a kezünkbe kerülnek, élvezhető, olvasmányos formában.

Minden korosztály haszonnal forgathatja, függetlenül az olvasó előképzettségétől. Alkalmas bibliai tanfolyamok tankönyvének is. Legyen ott minden baptista család könyvespolcán! (Megrendelhető a: 06-30 418 846-os telefonszámon, vagy a Baptista Könyvesboltban. Ára: 590 Ft)

- A Kiadó -

Jöjj, Szentlélek!

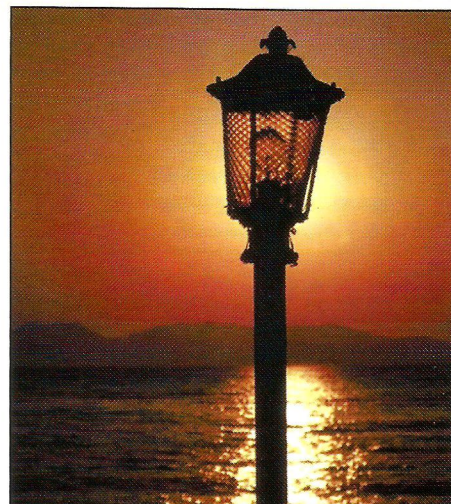
Gerzsenyi Sándor

Pátkai Imre 1998.

1. Szó - lit a dal-lam, jöjj, é - gi Tűz! Hintsd ránk a fényt, a - mi bűnt el - űz.
2. Szó - lit az é - nek, szállj, szent Ga-lamb! El - né - mul most minden föl - di hang.

Úgy kell ma né - künk a drá - ga Láng! Baj - ver - te hí - ve - id szán - va szánd.
Tárt szív - vel vá - runk, költözz be - lénk, Add visz - sza né - künk a szép re - ményt.

Jöjj, drá - ga Szent - lé - lek, adj új e - rőt, Nél - kü - led bús és sze - gény a föld.
Te - nél - kü - led lé - tünk a por - ba hull. Ál - ta - ladgyó - zunk. Te légy az Úr!

Békehírnök

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ
HETILAPJA

Felelős szerkesztő:

Nagy Imre

Felelős kiadó:

Dr. Almási Mihály

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

1068 Budapest VI., Benczúr u. 31.

Telefon: 352-9993; Fax: 352-9707

Csekk számlaszám: 11706016-22163851

Kéziratot nem ösztönk meg és

nem adunk vissza.

Tördelés: TIBOGRAPHIA STUDIO

Tel.: 250-3564 Felelős vezető: Kerti Tibor

Nyomtatás: MA-MO Kft. Tel.: 226-5540

Felelős vezető: Mayer Gábor

HU ISSN 0133-1256

*

MEGJELENT

az anabaptisták

Magyarországra érkezésének 475.,

a '48-as forradalom és szabadságharc 150.

és a baptista misszió legutóbbi

újjaszervezésének

125. évfordulóján.